

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۸/۱۱/۲۱

نویسنده: گیوانی پیگنی
منبع: ایشیا تایمز ۱۹ نومبر
مترجم: رسول رحیم

کرملین کابل و طالبان را دور یک میز آورد

گفت وگوهای صلح مورد حمایت مسکو با وجود ناکامی در رسیدن به یک توافق، بیانگر یک پیروزی دیپلماتیک برای روسیه است.

«نخستین گام بدون زرق و برق برای از سر گرفتن یک مذاکرات کامل صلح بین طالبان و کابل»، نتیجه ای بود که ضمیر قابولوف دیپلمات ارشد روسی از برداشتنش در مورد این کنفرانس برجسته هفته گذشته در مسکو تعریف نمود. هدف این کنفرانس یافتن راه حلی برای منازعه افغانستان بود.

اگرچه دو جانب در حال جنگ شاید قبول نکنند که در یک مذاکرات "رسمی" بوده اند، با آنهم گفت و گوهایی که صورت گرفته است، یک دستاورد می باشد. این نخستین باری بود که هیئت طالبان علناً در گفت و گوهایی با نمایندگان حکومت مورد حمایت غرب در کابل شرکت نمود.

با آنکه در این کنفرانس کدام پیشرفت بزرگ حاصل نشد، اما روسیه خودش را منحیث یک بازیگر در کشور جنگزده افغانستان مطرح نمود.

در جریان این نشست سرگئی لاوروف وزیر خارجه روسیه، خودش در بین دو جناح مخالف نشسته بود و نقش میانجی را بازی می کرد.

در آغاز این گفت وگوها که در یک هتل بزرگ واقع در مرکز مسکو برگزار شد و در آن نمایندگان ۱۱ کشور به شمول چین، هند، ایران و پاکستان شرکت داشتند و یک دیپلمات ایالات متحد امریکا به حیث ناظر دعوت شده بود، وزیر خارجه روسیه گفت: «معضل افغانستان تنها با ابزارهای سیاسی و از طریق نیل به یک وفاق ملی، با مشارکت همه جناحهای جنگی حل شده می تواند.»

هنگامی که این کنفرانس در حال پایان یافتن بود، وزارت خارجه روسیه اعلامیه ای را انتشار داد که می گوید: این جوانب «موافقت نمودند که مشورتهای شان را در درون چهار چوب این میکانیسم، ادامه بدهند.»

با قرار داشتن افغانستان در مرز کشورهای آسیای مرکزی که جمهوری های سابق شوروی بودند، مسکو از مدتهای طولانی به اینسو به افغانستان علاقه مندی دارد. در قرنهاي نهم و بیستم، روسیه در "بازی بزرگ" با بریتانیا رقابت می کرد.

د پانو شمیره: له ۱ تر ۳

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی دلیکنیزی بنی پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرو مخکې په خیر و لولی

اما در عین زمان این همایش در مسکو، خاطرات دردناک اشغال افغانستان توسط شوروی را در سالهای ۱۹۷۸-۱۹۸۹ دوباره به یاد می آورد که با عقب نشینی خفت بار قشون سرخ توام بود.

خروج نیروهای شوروی از این کشور پامال شده، مقدمه ای شد برای سقوط اتحاد شوروی و ظهور جنبش جهانی جهادی. خلاء قدرتی که در افغانستان پس از خروج مسکو به جا مانده بود، توسط طالبان پر گردید که در سال ۱۹۹۶ به قدرت رسیدند و صرف پنج سال پس از آن با تهاجم نظامی به رهبری ایالات متحد آمریکا، بیرون رانده شدند. در حال حاضر طالبانی که دوباره به پا خاسته اند، کنترل بسیاری مناطق روستائی را در دست دارند.

"غیر رسمی" اما سرزنده

هیئت طالبان در مسکو مشتمل از اعضای دفتر سیاسی این سازمان در دوحه بود که اخیراً همچون ارگان دیپلماتیک این گروه مسلح شورشی عمل می کرد.

حضور طالبان در مسکو توجه چشمگیر رسانه ها را به خود جلب نمود. این امر قابل درک است، زیرا رسماً این سازمان در داخل روسیه ممنوع می باشد و به مثابه یک گروه "تروریست" در این کشور طبقه بندی شده است.

اگرچه کنفرانس مسکو با یک شیرازه (فارمت) "غیررسمی" سازماندهی شده بود، با اینهم، این همایش نخستین گام معناداری بود که می تواند به مذاکرات رسمی بین حکومت افغانستان به رهبری اشرف غنی و شورشگری مسلحانه طالبان منجر شود. ولو آنکه هیچ یک از جوانب نخواستند تعهد "رسمی" بنمایند.

کابل به عوض دیپلماتهای رسمی، نمایندگان شورای عالی صلح افغانستان را فرستاده بود که یک ارگان شبه رسمی بوده و به منظور برقراری گفت و گوها با شورشیان ایجاد شده است. تصمیم غنی دائر براینکه هیئت رسمی نفرستد، شاید علامتی برای تعهد نا مشخص وی به این گفت و گوها به رهبری مسکو در زمانی باشد که ایالات متحد آمریکا نیز از یک ابتکار صلح موازی با آن حمایت می کند.

بنا به گفته ارکادی دوبنوف تحلیلگر سیاسی و کارشناس افغانستان، آن تصمیم شاید زیر فشار حکومت آمریکا گرفته شده باشد که در ۱۷ سال گذشته از کابل در جنگ علیه طالبان حمایت می کند. دوبنوف به "ایشیا تایمز" گفته است که «ایالات متحد آمریکا نمی خواهد که مسکو چانس یک بازیگر جدی شدن را در پروسه صلح افغانستان پیدا کند.» این نشست به طور غیر منتظره ای سرزنده بود و نمایندگان کابل و طالبان بغل کشی کردند. چنانکه حاجی عبدالرحمن سلیم معاون هیئت نمایندگی افغانستان طبق گزارش روزنامه "گومرسانت" گفته است: اگرچه در نشست مسکو است که نخستین بار آنها برای گفت و گو نشسته اند، «اما این نخستین بار نیست که ما با همدیگر سلام و علیک می گوئیم و با همدیگر بغل کشی می کنیم. ما با طالبان در کشورهای مختلف به شمول به شمول قطر ملاقی شده ایم.» سلیم افزوده است: «طالبان بخشی از مردم افغانستان اند.» وی از آمادگی کابل برای شرکت در مذاکرات با طالبان «در هر جای جهان، توسط هر دولتی که میانجیگری شود و هر وقتی که باشد»، یاد آوری نمود.

طالبان حتی پیش از آن که این گفت و گوها صورت بگیرد، موضع متقابل در برابر سلیم نشان دادند و تصریح نمودند که تا زمانی که ایالات متحد آمریکا به حضور نظامی اش در کشور ادامه بدهد، هیچ مذاکره ای با کابل ممکن نمی باشد.

محمد عباس ستانکزی رئیس هیئت نمایندگی طالبان گفت: «حکومت نمایندگی از مردم افغانستان نمی کند، چون توسط امریکائیا به قدرت رسانیده شده است.»

در حال حاضر یک بیرون رفتن ایالات متحد آمریکا از افغانستان غیر واقع بینانه به نظر می رسد.

رئیس جمهور دونالد ترامپ، شمار سربازان امریکائی در خاک افغانستان را دوچند گردانیده و به ۱۳ هزار نفر رسانیده است.

با وجود آن، این کنفرانس توسط طالبان همچون فرصتی برای افزایش مشروعیت شان در برابر جامعه بین المللی مورد استفاده قرار گرفت.

روسها "بر نمی گردند"

این گفت و گوها همچون یک موفقیت دیپلماتیک برای کرملین به نظر می رسد که بار دیگر نقش برجسته ای در یک گوشه بسیار مهم و حیاتی تخته شطرنج جیوپولیتیک جهانی می یابد.

دوبنوف گفته است: «مانند مداخله نظامی در سوریه، پرداختن روسیه به منازعه افغانستان یک ابزار تبلیغاتی مفید است و حتی توجیه نمودن آن آسان تر است، زیرا افغانستان بخشی از منطقه همسایه جنوبی روسیه می باشد.»

با اینهم دوبنوف ابراز شک و تردید می نماید که چنین مداخله ای عملاً صورت گیرد. زیرا "سندروم افغانستان" و یا آن تنشها و تشوشات که بعد از ضربات روانی سربازان برگشته از افغانستان را مبتلا ساخته اند، در آگاهی جمعی روسیه بسیار قوی است. عامل دیگر حضور نیروهای نظامی ایالات متحد آمریکا می باشد. دوبنوف علاوه نمود که: «تا زمانی که امریکائیا و ناتو در افغانستان حضور دارند، این کشور برای سربازان روسی ممنوع الورد می باشد.»

مسکو با دعوت طالبان، پیامی به ایالات متحد آمریکا، یعنی کشوری فرستاد که همیشه داخل تعامل شدن با یک شورشگری مسلحانه را در یک سطح رسمی، رد می نمود. بعد از این کنفرانس قابلوف در یک کنفرانس مطبوعاتی

گفت: « حضور ایالات متحد امریکا و ناتو نه تنها برای حل این معضل ناکام شده است، بلکه بر (مشکلات) آن افزوده است.»

مسکو با تاکید بر ناکامی امریکا برای یافتن راه حلی برای این معضله، خودش را به حیث یک صلح آفرین در این منطقه پیوسته جنجالی، معرفی می کند.

با اینهم روسیه برای انجام دادن چنین امری دلایل نهایت خوب دارد که همه آنها محلی می باشند. آوردن ثبات در بحران افغانستان و سرباز گیری از طالبان برای امنیت روسیه مفید است.

دوبنوف تصریح می نماید که: « روسیه در جنگ علیه داعش که در شمال افغانستان حضور دارد و تهدید به نفوذ در جمهوریهای شوروی پیشین آسیای مرکزی می نماید، در وجود طالبان یک متحد بالقوه را می بیند.»

با اینهم، هنوز چشم انداز صلح در افغانستان بسیار بعید به نظر می رسد. دوبنوف می گوید: « یک دور گفت و گوها در منازعه افغانستان، یعنی کشوری که در ۳۰ سال گذشته جنگ آن را فرسوده گردانیده است، هرگز نمی تواند به راه حلی بیانجامد... راه به سوی صلح بسیار طولانی بوده و پروسه دردناکیست.»

پایان